

Republika Srbija
VRHOVNI SUD SRBIJE
Rev2 578/06
18.10.2006. godina
Beograd

U IME NARODA

Vrhovni sud Srbije u Beogradu, u veću sastavljenom od sudija: Stojana Jokića, predsednika veća, Zvezdane Lutovac, Nikole Stanojevića, Mihaila Rulića i Slobodana Dražića, članova veća, u parnici tužilaca: AA, BB, VV i GG, čiji je zajednički punomoćnik advokat AB, protiv tužene Državne Zajednice Srbija i Crna Gora - Ministarstvo odbrane - Vojna pošta DD, koju zastupa Direkcija za imovinsko-pravne poslove - Odeljenje u Beogradu, radi isplate razlike u zaradi, odlučujući o reviziji tužilaca izjavljenoj protiv presude Okružnog suda u Pančevu Gž.1. 2229/05 od 19.01.2006. godine, u sednici veća održanoj dana 18.10.2006. godine, doneo je

P R E S U D U

ODBIJA SE kao neosnovana revizija tužilaca izjavljena protiv presude Okružnog suda u Pančevu Gž.1. 2229/05 od 19.01.2006. godine.

O b r a z l o ž e n j e

Presudom Opštinskog suda u Pančevu P1. 1258/03 od 25.06.2004. godine stavom prvim izreke usvojen je tužbeni zahtev tužilaca, pa je tužena obavezana da im na ime razlike između isplaćenog i pripadajućeg iznosa plate i to za period od 03.10.2000. do 03.10.2003. godine prvo i drugotužiocima i za period od 01.10.2001. do 03.10.2003. godine treće i četvrtotužiocima, isplati mesečne iznose sa zakonskom zateznom kamatom od dospelosti pa do isplate, na način bliže određen u stavu prvom izreke, sve u roku od osam dana. Stavom drugim izreke tužena je obavezana da tužiocima na ime troškova parničnog postupka isplati iznos od 143.000,00 dinara u istom paricionom roku. Stavom trećim izreke odbijeni su prigovori: preuranjenosti tužbe, stvarne nenadležnosti Opštinskog suda u Pančevu i nedostatka pasivne legitimacije.

Presudom Okružnog suda u Pančevu Gž.1. 2229/05 od 19.01.2006. godine, stavom prvim izreke je uvažena žalba tužene i preinačena navedena prvostepena presuda tako što su odbijeni u celosti kao neosnovani tužbeni zahtevi tužilaca za traženom isplatom razlike zarade između isplaćene i pripadajuće, prvo i drugotužiocu za period od 03.10.2000. do 03.10.2003. godine, a treće i četvrtotužiocima za period od 01.10.2001. do 03.10.2003. godine. Stavom drugim izreke je odlučeno da svaka stranka snosi svoje troškove.

Protiv navedene drugostepene presude tužioci su izjavili blagovremenu i dozvoljenu reviziju zbog pogrešne primene materijalnog prava.

Ispitujući pravilnost pobijane presude u smislu člana 386. ranije važećeg ZPP koji se primenjuje u ovom revizijskom postupku na osnovu člana 491. stav 1. važećeg ZPP, Vrhovni sud je našao da revizija nije osnovana.

U provedenom postupku nije učinjena apsolutno bitna povreda odredaba parničnog postupka iz noveliranog člana 354. stav 2. tačka 11. ranije važećeg ZPP na koju Vrhovni sud pazi po službenoj dužnosti.

Nije osnovan ni revizijski razlog o pogrešnoj primeni materijalnog prava.

Prema utvrđenom činjeničnom stanju, tužioci su profesionalni vojnici u službi Vojske Jugoslavije u Vojnoj pošti DD. Na bazi nalaza i mišljenja sudskog veštaka finansijske struke utvrđeno je da je tužiocima u spornom vremenskom intervalu (prvo i drugotužiocima od 03.10.2000. godine, a treće i četvrtotužiocima od 01.10.2001. godine, svima do 03.10.2003. godine) isplaćena plata u manjim iznosima, u utvrđenim visinama razlika, od one koja je trebala da im bude isplaćena u skladu sa odredbama člana 75. Zakona o vojsci, člana 52. stavovi 1. i 2. Uredbe o platama i drugim novčanim primanjima profesionalnih vojnika i civilnih lica u Vojsci Jugoslavije iz tačke 1. Odluke o određivanju koeficijenta za utvrđivanje ukupnog iznosa sredstava za plate profesionalnih vojnika i civilnih lica u Vojsci Jugoslavije; zbog neusklađivanja rasta vrednosti boda, odnosno vrednosti koeficijenta za obračunavanje njihovih plata sa neto zaradom u Republici Srbiji.

Polazeći od izloženog utvrđenog činjeničnog stanja, prvostepeni sud je zaključio da je tužena bez ikakvog pravnog razloga tužiocima u predmetnom vremenskom periodu isplaćivala platu nižu od propisane u smislu apostrofiranih odredbi članova Zakona o vojsci Jugoslavije i citirane Uredbe i Odluke Savezne vlade kao podzakonskih akata. Smatrajući da je tužena zato u obavezi da tužiocima isplati tu traženu razliku u platama u utvrđenoj visini novčanih iznosa koje im dosuđuje stavom prvim izreke prvostepene presude.

Na bazi utvrđenog činjeničnog stanja drugostepeni sud je preinačio prvostepenu presudu odbivši zahtev tužilaca za isplatu tražene razlike sa sledećom pravnom argumentacijom: da je odredba člana 75. Zakona o Vojsci Jugoslavije primenljiva u onoj meri u kojoj su odobrena sredstva iz Saveznog budžeta za isplatu plata profesionalnih vojnika, s tim da se u konkretnom slučaju ima primeniti Uredba o platama i drugim novčanim

primanjima profesionalnih vojnika i civilnih lica u Vojski Jugoslavije, čijim članom 52. je propisano i to u stavu 1. da Savezna vlada u smislu članova 75. i 137. Zakona o vojsci, određuje koeficijent za utvrđivanje ukupnog iznosa sredstava za plate profesionalnih vojnika i civilnih lica u vojsci (koji je određen citiranom Odlukom Savezne vlade) a u stavu drugom da Savezni ministar za odbranu u tom okviru ukupnog iznosa novčanih sredstava iz stava prvog istog člana, donosi odluku o vrednosti boda odnosno vrednosti koeficijenta za obračunavanje njihovih plata i drugih novčanih primanja. Zaključivši da su tužiocima plate stoga isplaćivane u skladu sa izdvojenim sredstvima.

Sa pravnog stanovišta Vrhovnog suda, pobijana presuda drugostepenog suda je pravilna ali sa drugih materijalno-pravnih razloga: što se plata tužiocima, kao profesionalnim vojnicima u smislu odredbe člana 53. stav 1. Uredbe o platama i drugim novčanim primanjima profesionalnih vojnika i civilnih lica u Vojski Jugoslavije ("Sl. list SRJ", broj 35/94 sa izmenama i dopunama) utvrđuje na osnovu naredbe, odnosno rešenja o postavljanju na formacijsko, odnosno radno mesto i podataka o oceni rezultata rada, a obračunava se i isplaćuje po platnom spisku. Naredbu, odnosno rešenje o određivanju plate donosi starešina u smislu člana 152. Zakona o Vojski Jugoslavije ("Sl. list SRJ", broj 67 od 29.10.1993. godine) rešavajući o pravu profesionalnog vojnika u upravnoj stvari, utvrđujući na taj način, pored ostalog i pravo na platu, kao i obim tog prava, odnosno visinu plate; pa takav akt ima svojstvo upravnog akta u smislu člana 156. istog Zakona. Ocenu zakonitosti tih upravnih akata i kontrolu pravilne primene odredbi pozitivnih propisa na kojima su tužiocima u ovom sporu zasnovali svoje zahteve, vrše nadležni organi koji određuju plate zaposlenih i nadležni sud u upravnom sporu, povodom pravnih sredstava podnetih protiv tih pojedinačnih akata, u skladu sa zakonom. Stoga je konačno i pravosnažno rešenje nadležnog organa o visini plate profesionalnog pripadnika VJ osnov za njenu isplatu od države. To dalje znači da se u parničnom postupku pa i po ovakvoj tužbi za isplatu eventualne razlike u plati, ne može ocenjivati da li je odluka nadležnog organa o visini plate vojnika zakonita, odnosno da li je ta plata pravilno tom odlukom obračunata, kao što je to u konkretnom slučaju učinio prvostepeni sud. Sa izloženog na kraju proizilazi da su plate tužiocima isplaćivane u skladu sa odlukom nadležnog organa kojom se određuje i obračunava visina plate pripadnika VJ, da im je tako obračunata plata u celosti redovno isplaćivana; zbog čega zahtev tužilaca za isplatom plate u većem iznosu od one koja im je odlukom nadležnog organa utvrđena, po oceni ovog suda nije osnovan.

Sledstveno ovde izloženoj materijalno-pravnoj argumentaciji, bez uticaja su revizijski navodi tužilaca o pogrešno primenjenom materijalnom pravu u pobijanoj presudi drugostepenog suda, koji po njima uvodi vanpravnu argumentaciju vezanu za materijalno stanje društva i neizvestan priliv sredstava u budžet.

U pravnom kontekstu izloženog pravnog stanovišta irelevantan je revizijski navod tužilaca da je prvostepeni sud propustio da oceni, primerice: nenamensko korišćenje vojnog dela budžeta za druge namene, nedonošenje rebalansa budžeta i završnog računa budžeta. Dodatno, propust u njihovom utvrđivanju bi predstavljao razloge iz domena nepotpuno i pogrešno utvrđenog činjeničnog stanja, sa kog razloga se revizija ne može izjaviti u smislu člana 385. stav 3. ranije važećeg ZPP.

Pravilno je doneta i odluka o troškovima spora u smislu člana 166. stav 2. u vezi člana 154. stav 1. ranije važećeg ZPP.

Sa svih izloženih razloga Vrhovni sud je odlučio kao u izreci ove presude primenom člana 393. ranije važećeg ZPP u vezi člana 491. stav 1. važećeg ZPP.

Predsednik veća-sudija

Stojan Jokić, s.r.

Za tačnost otpravka

Upravitelj pisarnice

Mirjana Vojvodić

dc